

ségét, mellyel a megelégtetést szolgálják. A hatalmas tömegeket támogató szeretet-akció, a felekezeti összefogás, a keresztény ifjúsági- és nőszövetségek megalakulása, a vallásos nevelés előtérbe kerülése, mind olyan tények, amelyek azt mutatják, hogy olyan napok jöttek, amilyent Amós próféta jelzett!

Ösztönöz-e téged a lelki éhség? Képes vagy-e érte valamit tenni, hogy megelégtessél? Keresed-e a lélekszerinti alkalmakat; a templomban, az utcán, a vallásos irodalomban, az éteren hozzád érkező rádiós vagy televíziós adásokban? Képes lennél-e egyik városból érte a másikig menni? Gondolsz-e gyermeked vallásos nevelésére? Indít-e jó cselekedetre, könyörületre, megbocsátásra; egyszóval szeretetre az Isten beszéde utáni éhség és szomjúság?

Mert az Isten szeretet, és az Isten beszéde a szeretet szava: „A jó Isten hozzánk / Soha se szól szebben / Soha meghatóbban / Mint a szeretetben / A szeretet szava / Az Isten beszéde / Megérti a földnek / Minden nemzetsége“ — így tanítjuk gyermekeiteknek, de ezt illő tudni a felnőtteknek is. Mi, akik egymással veszekszünk — akár egymás között, akár különböző nyelvet beszélők között —; meg kell tanuljuk az Isten szavával, a szeretet nyelvével, szót érteni egymással.

Adjon nekünk az egy Istenünk, gondviselő jó Atyánk egészséges lelkületet, hogy éhezünk és szomjúhozzuk az Ő szavát. Adjon szabad lehetőséget, s áldott alkalmakat, hogy hamisítatlan lelki eledelhez juthassunk. A lelki táplálék által hadd növekedjünk a jézusi magasságok felé. Töltsé be Isten szívünket szeretettel, hogy Isten beszéde lakozzék bennünk gazdagon és sok gyümölcsöt teremhessünk az Ő dicsőségére. Ámen.

ÉN UNITÁRIUS VAGYOK

Mk 12,28—29

Ez ünnepi óra felemelő hangulatában, tudom, izgalommal tölt el titeket az a gondolat, hogy ezen népes, tekintélyes gyülekezet előtt én kérdéseket fogok nektek feltenni, s mindannyiotoknak felelniök kell ezekre a kérdésekre.

Megnyugtatlak, hogy nemcsak ti felelték, felelnek most a szülők, a nagyszülők és a keresztszülők is. Felel az egész gyülekezet, s még bennem is ott hevül a belső feszültség, mert mindannyian felelünk ma újból egy nagy kérdésre: „Te milyen vallású vagy?“

Látom felderül az arcotok, mert ismerős a kérdés. Káténkban a 19-ik. Az előkészítő órákon is — emlékszem — a legboldogabb az volt köztetek, aki ezt a kérdést kapta, mert erre a legkönnyebben lehetett felelni: „Én unitárius vagyok“.

Unitárius mivoltunk, unitárius nevünk Jézustól veszi eredetét. Aból a közismert kijelentésből, mely a nagy parancsolat kinyilatkoztatása nyitányaként hangzott el Jézus ajkán, amikor megkérdezték tőle: „Melyik az első minden parancsolatok között?” Jézus erre így felelt: „Minden parancsolatok között az első: „Az Úr, a mi Istenünk egy Úr“.

Az embernek az élet szüntelenül kérdéseket tesz fel. Nemcsak most felelünk, gyakran vagyunk kénytelenek szint vallani. Nemcsak most és nemcsak nekünk, de Jézusnak is lépten nyomon feltették a nehéz kérdéseket.

A vallásos ember nem állhat félre a nekiszegezett kérdések előtt, felelnie kell, mint ahogy Jézus is tette. Felelni kell és mindig egyértelmű választ kell adni. Nem lehet kitérő választ adni, vallani kell, számot kell adni a bennünk levőkről.

Emlékeztetek titeket az őskeresztényekre, akik viszonylag még kevesen voltak a zsidó vagy „pogány“ vallásúak között. A jézusi vallás a kevesek vallása volt akkor, „kicsiny nyájnak“ nevezik magukat. Ugyanakkor új is volt, a többiekhez viszonyítva. Ez a keveseket magában foglaló új vallásos közösség árvának érezte magát a nagy keleti vallások rengetegében, mert idegenkedéssel nézett rájuk a többség. Ki vagy te? Honnan jöttél? Mit akarsz? — szegezték nekik a kérdést, de feleletet se várva, legtöbbször az üldözés, a háborgatás a megaláztatás, a mártírhatalárt várt rájuk. Ezért írja Péter apostol a kisázsiai keresztényeknek a biztatást: „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelidséggel és félelemmel.“ (1Pét 3,15).

Az őskeresztények példája időszerűen világít rá a mi sajátos helyzetünkre is. Nemsokára elbocsátalak. Többé nem jöttök vallásórákra. A tapasztalatom, az eddigiek során, szomorú. Nemcsak vallásórára nem jöttök, de templomba is csak szórványosan. Jó lenne, ha kellemesen csalódnék majd bennetek. Tudom, sajnos, sokan elmentek e tájról is... Idegen táj, idegen vidék, idegen nyelvterület, idegen ország, idegen kontinens lesz majd a ti otthonotok. Nem tudjuk, hogy merre visz az út, amelyen elindultatok, a titok Istennél van. S ha elmentek, megtudjátok azt, hogy mi kevesen vagyunk, és azt, hogy sok helyen teljesen ismeretlen a mi vallásunk. Megtörténhetik, hogy idegenkedve néznek rátok az idegen környezetben, s nektek is felteszik a kérdést: Ki vagy? Honnan jöttél? Mit akarsz? S nektek, nekünk a kihívásokra felelnünk kell.

Az élet kérdései nehezebbek, mint a konfirmációi kérdések. Meglehet, hogy éppen ez a kérdés lesz a legnehezebb: Te milyen vallású vagy? Szeretném hinni most, hogy te akkor is így felelsz: Én unitárius vagyok.

Fel vagy-e készülve, hogy a legválságosabb pillanatban feltett kérdésre egyértelmű feleletet adj? Meg tudod-e magyarázni? ha kell, ha nem értik ezt a szót: unitárius.

Unitáriusnak lenni azt jelenti: egy Istent imádni. Ez a vallás keresztény. Az egy Isten, akit mi imádunk a Jézus Atyja, a „Mi Atyánk“, s mi az ő gyermekei vagyunk. S bár viszonylag új, mert a reformáció legfrissebb hajtása, a valóságban a legrégebbi, mert Jézustól vette eredetét, aki ezt mondotta: „Az Úr a mi Istenünk egy Úr“. Ezért lett a mi jelszavunk: Egy az Isten.

Unitáriusnak lenni, annyi, mint „kicsiny nyájnak lenni“. Az unitárius sors kisebbségi sors volt mindig, egy pár évtizedtől eltekintve. Unitáriusnak lenni, annyi, mint árvának, mostoha gyermeknek lenni. Három évszázad alatt ebben a sorsban veszett el annyi templomunk és híveinknek mintegy háromnegyed része. „Kicsiny nyáj“ — sorsunkban vigaszunk csak az a tudat lehet, hogy bár számbelileg kevesen vagyunk az intézményes keretek között, de hitbéli meggyőződésünket sokan vallják magukénak, azok is, akik nem mernek nyíltan mellénk állni.

Unitáriusnak lenni annyi, mint erdélyinek lenni. Erdély egyházunk anyaföldje. Magyar az anyanyelve, s a nemzetiségek és felekezetek közötti türelem az iránytűje. Ezt az alapelvet szögezi le az 1568-as tordai országgyűlés idevonatkozó határozata.

Unitáriusnak lenni jelenti az értékkereszténység valláserkölcsei eszméje alapján állani, a jézusi szeretetparancs szerint élni. Minőségi embernek lenni, aki megállja helyét, nem veszíti el a fejét, nem tagadja le a szívét, aki meglátja az ő testvérét, s az összetartozás tudatával tartja számon felekezete tagjait, s egymásba kapaszkodva érzi meg a közösség megtartó melegségét — ez a mi célunk.

Vajon mindig ilyen könnyen el tudjátok-e mondani a 19. kérdésre a feleletet, mint most? Életed végén is, akkor is, ha hitedért, létedért, egy életen keresztül értetlenül néztek, vagy „lenéztek“, ha mivoltodért sohasem dicsérték. Tudsz-e úgy élni, hogy mindig büszkén mondhasd: Én unitárius vagyok? Vagy azt fogod mondani majd, én unitárius voltam, de... Vagy ezt: Én unitárius volnék most is, ha ez vagy az ne jött volna közbe. Vagy így sóhajtasz fel?: én unitárius lennék még egyszer, ha...

Ha életed végén is elmondhatod: én ma is unitárius vagyok, az is voltam, az is maradok mindhalálig, akkor boldog lehetsz, igazán boldog. Adja meg az Isten neked ezt a boldogságot! Amen.

PÁLFI DÉNES

JÉZUS: ÁLDÁS

Mk 11,8—10

Az élet, bánat és szenvedés mellett, áldást is tartogat számunkra. Áldás a gyermek, aki egészségesen érkezik a világra, kedvességével örömet csepegtet az élet keserőségeibe, s majd amikor eljön az idő, szülei erős támasza és segítője. Áldás a házastárs, aki mindhalálig hűen, szeretettel áll házastársa mellett, vele örvend, tűr és szenved, s összhangzó, boldog együttélést teremt. Áldás a szülő, aki gyermekeért minden áldozatot meghoz és ha kell életét is feláldozza. Áldás a májusi eső, mely aranyat ér, a napsugár, mely gabonát és gyümölcsöt érlel. Áldás a hit,